

VISSZAJÁTSZÁS

Tüvel karcolsz-hasogatsz arcodra ráncokat
 hogy láthatóvá tedd mindazt amit megéltél
 de olyan sok ez? tüzlánggal perzseled a búza
 zöld szárát hogy sárguljon vallja ki magát!
 de fordítva? fordítva is lennie kell egy
 tűznek egy lángnak mert huzatos zöld párnás
 üregekben hideg búzaszárban szaladgálunk fel s alá
 elfulladó torokkal s hisszük hogy az elmúltak
 visszajátszhatók — de meddig? — ha szólsz
 majd újra s újra visszajátsszák a résztvevők
 a múltat: egyetlen szavadba kerül s már
 tejesedik-zsugorodik a búzaszem az alvadt vér
 pirosodik nyáladat-könnyedet felszárítják
 a felforrósodó pillanatok a véres „után”-ból
 visszaugrasz a sértetlen „előtt”-be de
 talpadon a nyúlós sarat de testeden a hideg
 verejtéket de kezeden a sebek váladékát behordod
 a tisztának képzelt szobába nincsen más tested
 élni és emlékezni nincsen más kezéd sebet ejteni
 és tisztán maradni s amikor bekiáltod: felvétel
 indíts! már nincsen tisztának képzelhető szobád
 és nincsenek érintetlen tárgyaid mert mindenre
 visszafénylik jogtalan emlékezésed s ha kuszált
 a szó hát azért ilyen mert megzavartad
 elkeverted a rendben kihunyó pillanatokat
 — ne karcold tüvel ne hasogasd arcodat de ne is
 fehéritsd ne simítsd ráncaidat mert perzselődik
 keményedik már az alig kibújt búzaszár és
 csak az emlékezhet igazán rád: aki voltál.

A SZITAKÖTŐ LEÍRÁSÁRA KÉSZÜLÖDVE

Hiába törülgeted a rózsá csupa-vér fejét
 ne szennyezd be fehér köpenyed s ne sikoltozz
 álmodban mert nem hallja azt senki sem aki
 ébren várakozik s ha ébren várakozol sikoltozni
 nem mersz te sem más-más bátorság kell már
 mindkét pillanathoz s ne hidd hogy a körkörös
 forgásban találkozhatnak a villogó fogaskerekeként
 egymásba csukódhatnak mozdulataid a várakozás
 és a lemondás a szótlanság és a kiáltozás mert
 elszigetelted egymástól tárgyaidat gondolataidat
 helyzeteidet s nem tud egymásról aminek birtokosa vagy
 a fehér sírás és a fojtott nevetés a hideg számítás és
 a feltétlen odaadás

így bugyolálsz takargatsz
 világod részeit így óvod a tört szélű tárgyakat
 az ütéstől zúzódástól de meddig? és miért?
 ha majd egymásba szakad a fehér sírás és
 a fojtott nevetés? ha majd egymásba szakad a hideg
 számítás és a feltétlen odaadás? felejtéssel kevert
 emlékezést megmaradással kevert elmúlást kell majd
 felmutatni roncsolt és véres nyálas és lucskos

zúzott és utálatos testét a fekete vonalakkal telerajzolt szárnyú szitakötőnek? ahogy az óriás szemgolyó anyaga elkeveredik a potrohhal és a hártvány szárny törten szálkásan meredezik a zöldes szétroppant gyűrűk fölött?

magammal alkudozom és egyre csak magammal alkudozom néha emlékezni akarok valakire aki fehér köpenyben törülgeti a rózsza csupa-vér fejét de az emlékezés kemény csonthéja alatt érik a nevetés de a zavartalan nyugalom csonthéja alatt érik a zaklatottság mert az „aki“ és az „amely“ és az „amikor“ ott kerengnek kergetőznek tárgyaim között és meddően szeretkeznek mert szembesíteni kellene már tiszta elmúltunkat és tisztátalan elmúltunkat mert szembesíteni kellene az utálkozást és a szeretkezést a fehér sirást és az elfojtott nevetést a megrettenést és a dacot szembesíteni! szembesíteni: úgy ahogy a szitakötő hártvány szárnya magasba emeli az óriás kidülledt szemét s nem magyarázza nem menti egyik sem a másikat csak szállnak míg véresen egymásba szakadnak-roncsolódnak s vádaskodva tanúskodsz te is

arról aki voltál vagy leszel.

ÓCSKAPIAC

Használt órát használt cipőt használt télikabátot? használt szavakat használt mozdulatokat és használt virágot? csak alig-alig csak rövid ideig nézegettük még nem fakulhatott ki a színe csak lopva simogattuk tekintetünkkel a szirmok pirosát s itt van ez a nadrág ez az ing csak gyűrött de semmi baja még egészen új s ezek az órák ez a tavalyi időt mutatja ez a tegnapi ez a holnaputánit vagy talán szemüveget? esetleg esernyőt? kalucsnit? játékokat? kar nélküli babát? csorba fésűt? késeket? kifakult reggelt? kopott-zöld mezőt? ezek a bokrok még majdnem újak a nyírfák árnyéka vasalható csak itt-ott szakadozott le néhány levél de pótolható és itt van itt várakozik az alig riasztott nyúl az alig félt farkas az alig hessgetett madár itt van az alig hallgatott vízesobogás-lombsuhogás a gondosan megstopptolt kékség-magasság az alig bevérzett forradalom és gyermekkoecik és tolókoecik és szegek és képek és huzalok és a ruha amelyet mások viseltek az óra amely másoknak mutatta az időt a virág amelyet mások is megcsodáltak a fegyver amelyet mások testébe mélyedt a szó amelyet szakadt pokrócra kitergettek a gondolat amelyet mások is elgondoltak a szerelem amellyel mások is szerettek a harag amelyet mások haragját őrzi elhasznált múlt és elhasznált mezők madarak; magad sem tudod a vásári forgatásban adsz-e veszel-e vagy csak idegen emlékekkel emlékezel kék tengerbőlbe dobálsz idegen kavicsot kagylót.